

CLAIRE FREEDMAN &
KATE HINDLEY

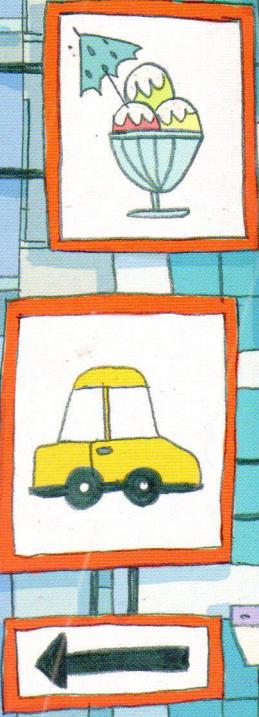
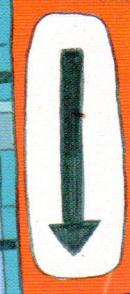
KAYIP KÖPEK ÜZÜM

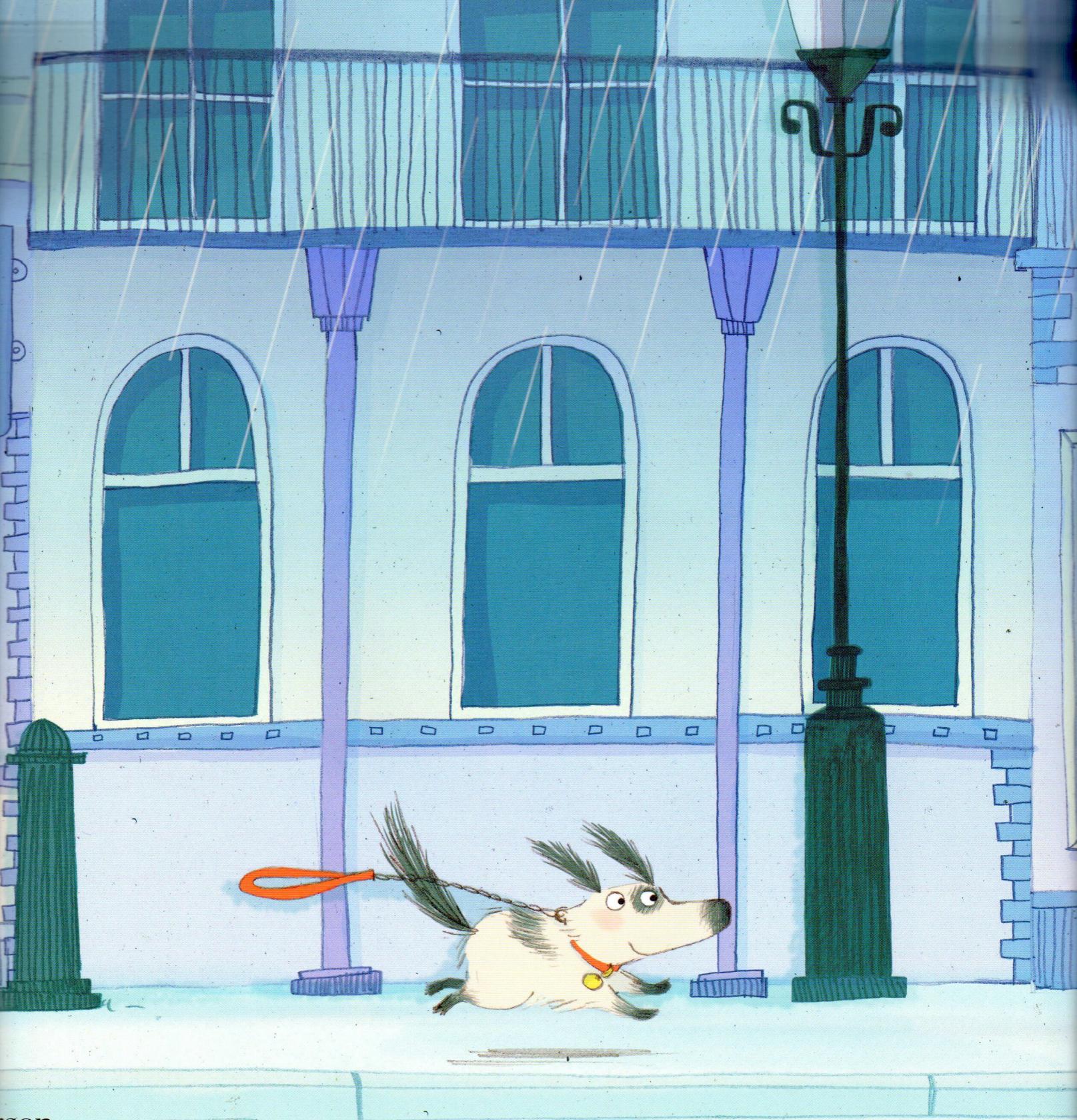
Pearson

Küçük Bir Dostluk Hikâyesi

LOU, LAUREN,
JAKE VE TOM'A...
KH

SEVGİLİ ARKADAŞIM DIANE'YE
SEVGİLERİMLE
CF

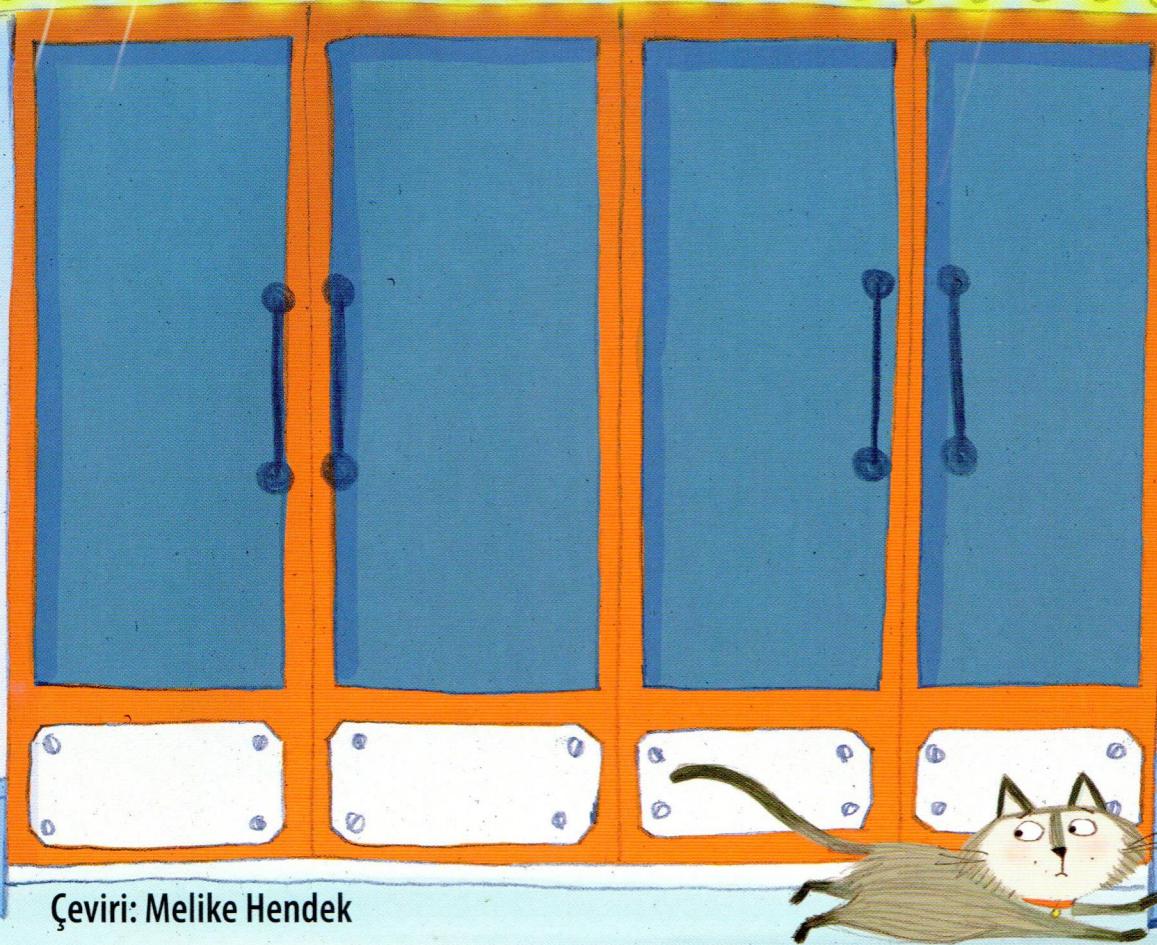
SON

ari © Pearson Eğitim Çözümleri Tic. Ltd. Şti., 2015 • Barbaros Bulvarı No: 149 Dr. Orhan Birman İş Merkezi Kat: 3 Gayrettepe 34349 İstanbul
9 41 • iletisim@pearson.com.tr • www.pearson.com.tr • Özgün Adı: Oliver & Patch • First published in Great Britain by Simon and Schuster UK Ltd., 1st
Inn Road, London WC1X 8HB • Metin © 2015, Claire Freedman • Çizimler © 2015, Kate Hindley • Çeviri: Melike Hendek • Çin'de basılmıştır.
2. Baskı: 2016, 3. Baskı: 2017, 4. Baskı: 2018 • ISBN: 978-605-4691-65-4 • Sertifiká No: 16372 • Tüm yayın hakları saklıdır. Bu kitap telif sahibinin önceden
zin kısmen ya da tamamen yeniden basılamaz, herhangi bir kayıt sisteminde saklanamaz, hiçbir şekilde elektronik, mekanik, fotokopi ya da başka türlü bir araçla
uz.

KAYIP KÖPEK ÜZÜM

Küçük Bir Dostluk Hikâyesi

CLAIRE FREEDMAN & KATE HINDLEY

Çeviri: Melike Hendek

Pearson

Dışarıda şakır şakır yağmur
yağıyordu. Rüzgâr damlaları sağa sola
savuruyor, sağanak yağıştan göz gözü
görmüyordu.

Çoğu kişi için sıradan bir kış
akşamiydi. Biri hariç: Batu.

Bu akşam, Batu'nun yeni evinde
geçireceği ilk akşamdı. Deniz
kıyısında, sakin bir kasabadan bu
kocaman şehrə taşınmışlardı. Batu
eski evlerini, denizi, yemyeşil açık
alanları, ama en çok da arkadaşlarını
özlemiştir. Burada tek başına biraz
canı sıkılıyordu.

Ertesi sabah, Batu uyanır uyanmaz kendini dışarı attı. Etrafi keşfetmek için sabırsızlanıyordu. İnsanlar acele içinde, etraflarına bile bakmadan yürüyorlardı.

Tam o sırada, Batu'nun gözüne bir şey takıldı. Kırmızı, kıpkırmızı bir şey...
Bu gri şehirde, tek renkli şeydi sanki gördüğü...

... kırmızı tasmalı, küçükük, sevimli bir köpek kaldırımda yatıyordu.

Onun da tipki Batu gibi canı sıkılıyordu.

“Merhaba küçük dostum,” dedi Batu köpeğe yaklaşarak.

Köpeğin tasmasındaki madalyonda Üzüm yazıyordu. “Ne kadar güzel bir ismin varmış. Peki, sahibin nerede?”

Batu etrafa bakındı.

Köpeğini kaybetmiş gibi
görünen kimse yoktu.

Batu, Üzüm'e bakarak, "Şimdi ne yapacağız?" dedi,
"Seni burada böyle tek başına bırakamam ki."

Üzüm'ün tasmasını yerden aldı,
"Madem seni burada bırakamıyorum,
öyleyse arkadaş olalım!" dedi.

Batu ile Üzüm bütün gün
oyunlar oynadılar.

Su savaşı yaptılar...

Kuşları kovaladılar...

Taşındıklarından bu yana, Batu ilk defa bu kadar mutlu olmuştu.

Üzüm de tüm gün çok mutluydu.
Ama akşam olduğunda, Üzüm'e
bir şeyler olmuştu: Yüzünü asmış,
pencereden dışarı bakıyordu.

Batu olanlara önce bir anlam
veremedi. Ama sonra anladı:
Üzüm de tipki onun gibi eski evini
özlüyordu.

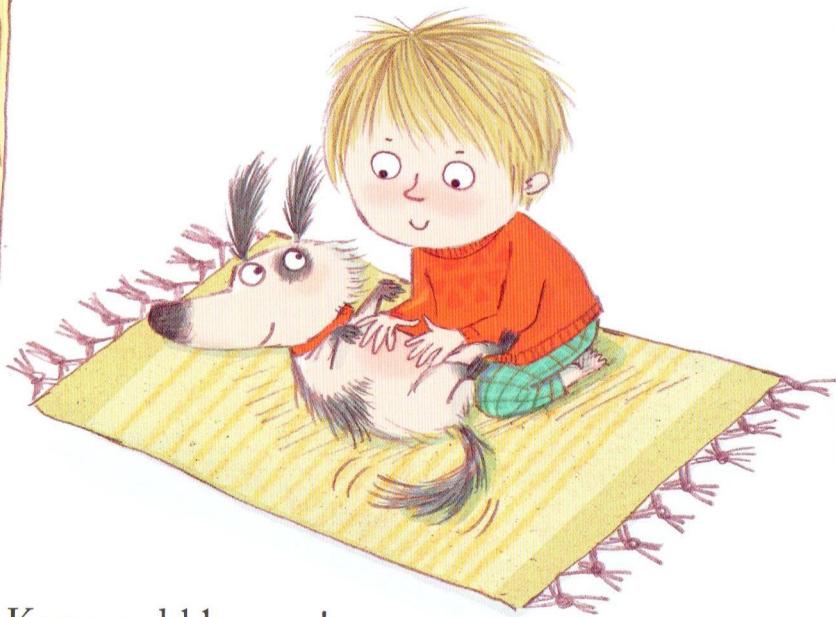

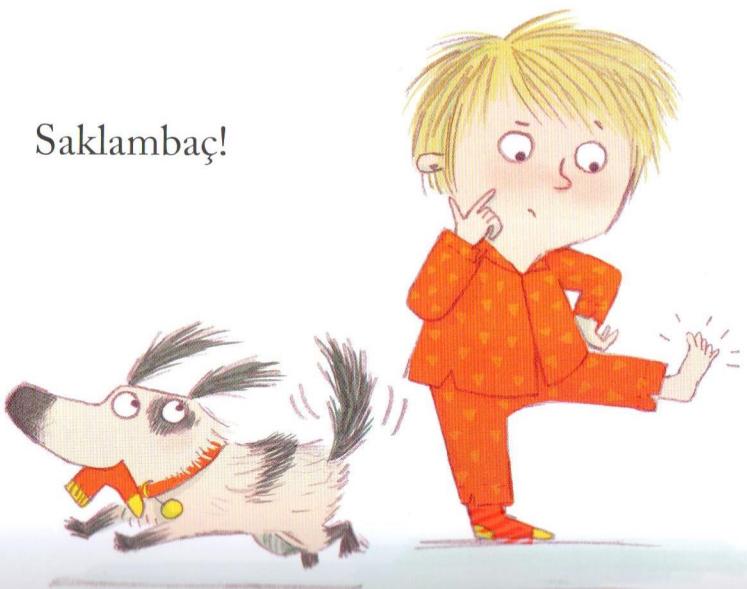
Ertesi sabah Batu, Üzüm'ün neşeli havlamalarıyla uyandı.
Üzüm oyun oynamak için sabırsızlanıyordu.

Birlikte tüm gün neler oynamadılar ki!

Karın gıdıklamaca!

Saklımbaç!

Bisküvi gömme!

Sevgi yumağı
(en sevdikleri oyun)

Ağaç sulama – şey pardon
trenle oynama!

Ama akşam olduğunda, Üzüm yine dışarıyı izliyordu. Onu üzgün görmek Batu'yu da üzüyordu. Bir şeyler yapmalıydı.

Ertesi gün hemen işe koyuldu. Kocaman
bir ilan hazırlayıp her yere asacak,
Üzüm'ün sahibini bulacaktı.

Batu ilanları her yere astı. Esnafa ve komşulara Üzüm'ü tanıyip tanımadıklarını sordu. Ama herkes aynı cevabı veriyordu: "Üzüm'ü daha önce hiç görmedik."

Günler günleri kovaladı. Batu'yu kimse aramamıştı! Batu belli etmese de, kimsenin aramamasına biraz sevinmişti. Biraz mı?.. Belki birazdan biraz daha fazla. Hımm şey... Çok çok çok biraz sevinmişti işte.

Çünkü Üzüm'ü çok seviyordu
ve sonsuza kadar onunla kalsın
istiyordu.

Bir sabah, Batu ve Üzüm birlikte
dolaşmaya çıktılar. Dar sokaklardan geçtiler, taş
merdivenlerden birer ikişer indiler.

O sırada çok tuhaf bir şey oldu:
Üzüm birden olanca hızıyla koşmaya
başladı! Batu da peşinden.

“Üzüm! Nereye gidiyorsun?!”

Üzüm önde, Batu arkada bir parka girdiler. Salıncakta küçük bir kız oturuyordu. Biraz canı sikkın gibiyydi.

Üzüm salıncakların önüne gelince bir anda durdu. "Yoksaa..." dedi Batu içinden, "yoksa..."

Batu yanılmamıştı. Üzüm, bu küçük kızın köpeğiydi! İki eski arkadaş birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Batu, Üzüm için çok sevinmişti. Ama belli etmemeye çalışsa da biraz üzülmüşü, çünkü artık Üzüm onunla kalmayacaktı.

“Merhaba,” dedi küçük kız gülümseyerek, “Ben Mercan. Üzüm’le ilgilendiğin için çok teşekkür ederim.”

“Üzüm’le arkadaş olmak çok güzeldi,” dedi Batu,
“onu gerçekten çok özleyeceğim.
Beni ara sıra görmeye gelirsiniz değil mi?”

“Tabii ki geliriz,” dedi Mercan, “ama neden şimdi üçümüz bir şeyler yapmıyoruz?” Batu’nun cevabını beklemeden “Havv!” dedi Üzüm neşeye, “Havv! Havv!” Batu ve Mercan kahkahalarla güldüler.

İşte tam o an, güneş bulutların arasından çıkışıp her yeri aydınlandı. Batu ilk kez şehrin bu kadar güzel olduğunu fark ediyordu.

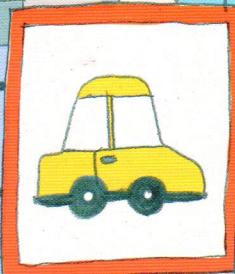
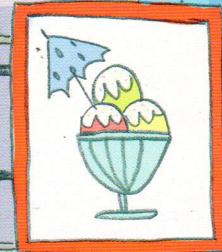
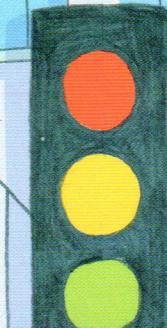
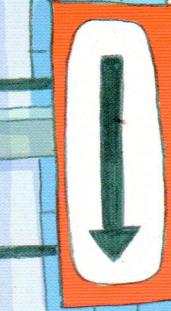
Batu'nun fark ettiği bir şey daha vardı. Küçük dostunu kaybedeceğini düşünürken...

...yeni bir arkadaş daha kazanmıştı!

ÜZÜM

ARANIYOR!..
KAYIP LAHANA
CANAVARI

Küçük, sıcak bir dostluk hikayesi!..

Batu ve ailesi, şirin bir kasabadan kocaman bir şehre taşınmıştı.

Batu eski evlerini, yemyeşil kırları, denizi, ama en çok da arkadaşlarını özlüyordu.

Bir sabah, yolda yürürken Batu'nun gözüne kıpkırmızı bir şey takıldı.

Bu gri şehirde, tek renkli şeydi sanki gördüğü...

... kırmızı tasmalı, küçük, sevimli bir köpek, tek başına etrafa bakınıyordu.
Batu'nun bu kocaman şehirdeki ilk arkadaşı, bu minicik köpek olabilir miydi?

